

MAGDA SEGURA (PSUC)

"NOSALTRES TENIM UNA ACCENTUADA VOLUNTAT DEMOCRÀTICA"

- "No volem patir cap més classe de dictadura"
- "És cada país que ha de fer la seva revolució"
- "No utilitzem el terme Països Catalans"

MAGDA SEGURA (PSUC)

Els ambients polítics estan sensibilitzats al màxim. Evidentment tot ajuda perquè sigui així: polèmiques socialistes que han fet trontollar la unitat del Consell, propostes del President Terradelles que no han acabat de convèncer ningú, replantejaments ideològics del PSAN i els "reformistes" que segueixen endavant amb els seus projectes: referèndum, primer; eleccions, després. Tot això fa pensar i preveure que la classe política, l'oposició, no farà vacances aquest estiu. Però del què es tracta és de continuar endavant, des d'ORIFLAMA, en aquest camí encetat de fer present, en el món d'avui, la dona política. Han passat ja per la nostra revista dues dones polítiques, polititzades. Es a dir, que fan política. Maria Assumpta Cabré del Partit Carlí

de Catalunya i Rosa Maria Rico del Partit del Treball d'Espanya. En aquesta ocasió la protagonista de l'entrevista és Magda Segura del Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC). Una dona jove, de 22 anys que actualment treballa d'administrativa però que té una profunda vocació pedagògica ja que el què realment li agrada és treballar en el camp de l'ensenyament. Magda Segura és membre del Comitè Local del PSUC a Terrassa i, potser ho recordareu, va ser una de les persones que va parlar, que va fer ús de la paraula en el míting que es va celebrar fa poc a aquella ciutat. Magda Segura el dia 29 d'abril del 1974 va veure arribar la policia a casa seva. L'anaven a buscar. El seu delicte, ser militant del PSUC. Això li va fer passar vuit mesos a la presó. Set a la Trinitat Vella i un a Yeserías (Madrid).

EL CAMÍ CAP AL PSUC

—Per què et vas fer del PSUC?

—Com molta altra gent. Provenent d'una família molt de dretes i educada en un col·legi de monges, arriba un moment en què t'adones, des d'un punt de vist humà, que les coses no funcio-

nen, que no portes a terme les accions adequades i que vius immersa en un món diferent del real. I tot això vaig veure i viure en els barris per on ja de la gent que hi vivia i que hi treballava. Això, doncs, em va aproximar primerament a gent militant de Partit molt a l'esquerra. Vaig començar a entendre que els problemes que teníem plantejats —que té plantejats— la societat nostra, solament podien ser solucionats pel socialisme. Així, doncs, vaig començar a llegir Marx. Vaig entrar a la Universitat —on solament vaig restar un curs— i allí va ser on vaig entrar en contacte amb la gent del PSUC sense saber, primer, que ho era. La seva forma de ser, d'actuar, la seva lluita constant per les reivindicacions universitàries, els seus plantejaments ideològics em van fer veure que el lloc de treball polític estava en aquest Partit. Em vaig sentir, doncs, totalment identificada amb la seva manera d'arribar a les masses, de captar-les, però amb una profunda fe en la via cap al socialisme evolucionant sempre de forma dialèctica; pel seu caràcter absolutament democràtic i pel seu poc sectarisme. Ja veus, doncs, que van ser moltes les coses que em van apropar a fa tres anys al PSUC.

MEMORACIÓ POSITIVA DE LES JORNADES CATALANES DE LA DONA

—Una de les poques preguntes que seixo és la que fa referència a les JORNADES CATALANES DE LA DONA. El Partit, com les valora?

—Molt positivament. Va ser, no hi ha cap dubte, el primer intent de donar solucions alternatives als problemes que tenim plantejats les dones. I ho vam fer molt positivament, també, pel seu caràcter d'unitari que van tenir. Quan les dones reunides van trencar amb el "tabú" de què les dones no ens podem reunir ni entendre. En aquest sentit, doncs, a Catalunya tenim ja una alternativa feminista que, n'estic segura, donarà el seu fruit.

—Creus, però, possible la creació d'un organisme unitari que agrupi a tots els moviments de dones?

—No diria que això planteja encara moltes dificultats. Això sí, a les Jornades es va demostrar que hi havia gairebé a terme un moviment semblant malgrat presentar-se molts problemes degut a certes actituds feministes massa radicals. Jo penso, de tota manera, que tot això ho aconseguirem d'una manera total quan aconseguim les autèntiques llibertats democràtiques per Catalunya i per l'Estat espanyol.

—I el total alliberament de la dona és així una realitat?

—Nosaltres estem convençuts que el total alliberament de la dona solament serà possible a través del socialisme ja que aquest crearà les estructures necessàries perquè sigui real i efectiva.

—Aleshores, les alternatives del socialisme a la problemàtica de la dona són:

—Primer que tot entenem que la dona està, estem, realment marginada i que existeix una real dificultat per que la dona pugui participar activament en la societat, ja que hi ha hagut molts condicionaments, de tot tipus, socials, econòmics, etc.) que impedeixen aquesta marginació. D'altra banda, cal assenyalar que al capitalisme li ha interessat —i li interessa— que la dona es quedi a casa i que així actua com a fre de l'home. També igualment unes lleis laborals socials, discriminatòries. No hi ha, doncs, cap permessa, una planificació familiar, etc. Aleshores pensem en primer

lloc que la solució als problemes, a la marginació a la qual estem sotmeses les dones, passa necessàriament per la lluita de les llibertats democràtiques que faran possible unes noves estructures que permetran la igualtat de la dona a tots nivells. En aquest sentit, quan haurem conquerit les llibertats democràtiques el poble es podrà definir sobre la qüestió del divorci, sobre l'avortament... Ara bé, no es pot oblidar que ens tocarà continuar lluitant per arribar a la consecució de la plena igualtat de drets. Voldria, també, assenyalar i remarcar la status que van aconseguir les dones en temps de la Generalitat —igualtat legislativa, en l'educació, en la sexualitat, en el món del treball...—. Insisteixo, però, que serà amb el socialisme on les estructures possibilitaran el total alliberament de la dona. Som, de tota manera, conscients que en els Països socialistes encara no s'ha aconseguit totalment. Per això deia abans que ens caldrà continuar lluitant. Però no hi ha dubte que la plena incorporació de la dona en la lluita per les llibertats democràtiques i pel socialisme farà possible el seu total alliberament.

EL PSUC ÉS MARXISTA-LLENINISTA

—La meua anterior entrevistada deia que vosaltres havíeu deixat de ser marxistes-leninistes. En altres paraules

deia que renunciar a la Dictadura del Proletariat significa renunciar a la revolució proletària i al socialisme. Jo, que em contemplo totes aquestes discrepàncies des de fora, com ho haig d'entendre, això?

—El PSUC s'ha definit i és defineix com a marxista-leninista. No pot ser d'altra manera. No ho som, però, quan es refereix exclusivament a la Dictadura del Proletariat. Si ho som, és clar, quan ens identifiquem amb les postulates socialistes. S'ha de tenir present que la situació d'ara i aquí no és pas la que es donava l'any 1917. Per tant, els camins envers el socialisme han de ser diferents. Era i no cal dir-ho aleshores totalment necessària a la Rússia tsarista la Dictadura del Proletariat on existia una classe obrera i una pagesia totalment sotmesa. Com ho estava igualment la força cultural. Contràriament, avui, existeix una revolució cultural, una massa obrera molt sensibilitzada i unes forces culturals interessades en el socialisme. Així doncs, entenem que el camí envers el socialisme, ara i aquí, passa per la consecució de les llibertats democràtiques que possibilitaran que el poble pugui entendre que el socialisme és el millor. Nosaltres tenim una accentuada voluntat democràtica. No volem patir cap més classe de dictadura. Volem un socialisme pluripartidista. Les condicions, doncs, són totalment diferents. Penso, fins i tot, que Marx estaria molt content de veure que el socialisme s'imposava no mitjançant una dictadura sinó per una democràcia.

ABANDÓ DE L'INTERNACIONALISME PROLETARI

—Els Partits comunistes deixen, doncs, de banda, perquè les condicions i els temps actuals així ho exigeixen, la Dictadura del Proletariat. Però hi ha encara un altre fet sorprenent que s'ha produït a Berlín en la recent reunió de Partits Comunistes. S'abandona, també, l'internacionalisme proletari. Per què?

—La nostra solidaritat estarà sempre amb els Països de Tercer Món. Ara bé és cada país que ha de fer la seva revolució. No pas nosaltres. Ha de ser, doncs, una revolució autònoma. Un exemple del què dic el tenim amb el Vietnam, en el poble vietnamita. Va ser ell mateix qui es va aixecar contra el capitalisme i qui el va vèncer. En definitiva, defensem el nostre dret de solidaritat amb tots els pobles i el dret a la seva pròpia revolució. Mai, però, a una imposició.

—Moltes vegades s'acusa al vostre Partit de "sucursalista", per la vostra dependència al PCE. Quines són les vostres autèntiques relacions?

—Som dos Partits, plenament identificats ideològicament, que funcionem de forma unitària per una raó fonamental: la lluita per la democràcia. Ara bé, nosaltres tot i fer una mateixa política actuem totalment autònoms. Els membres dirigits del PSUC són tots catalans i porten a terme una política catalana. A la vegada, però, són membres del comitè central del PCE. (Com ho són els altres membres dels Partits Comunistes de l'estat espanyol.)

EL FEDERALISME, LA SOLUCIÓ MÉS ADEQUADA

—Fa poc, Jordi Solé-Tura i des d'aquestes mateixes pàgines defensava com a fórmula estructural de l'Estat, el Federalisme. És realment això? Us sentiu plenament identificats amb la fórmula federalista que d'altres grups com Unió Democràtica de Catalunya ha defensat sempre?

—Pensem que aquesta és la solució més adequada, més idònea per a totes les nacionalitats i pobles de l'Estat espanyol. La defensem i l'hem defensat sempre des de fa molts anys. Llitem per l'Estatut del 1932 com a punt de partida que creï un marc que possibiliti el fet que el poble català es pugui definir al respecte. Ja que no som nosaltres qui hem de decidir quina fórmula de govern volem. Ha de ser el poble català qui es defineixi en aquest

sentit. Respectem doncs, el dret a l'autodeterminació del poble català. I això és el què defensarem per damunt de tot.

—Què enteneu per Països Catalans? O com contempleu aquest fet.

—Nosaltres no utilitzem el terme Països Catalans perquè és totalment confusionari. No se sap exactament a què respon. Hi ha qui parla d'una sola nacionalitat. Altres de solucions federades. Nosaltres, doncs, quan parlem de Catalunya ens referim exclusivament al Principat. Pensem que la democràcia ens proporcionarà el marc adequat perquè el País Valencià i les Illes es defineixin sobre què volen i com ho volem.

COOFICIALITAT, OFICIALITAT DE LA LLENGUA...

—Una altra qüestió polèmica, que en certa manera heu encetat vosaltres és la llengua. Cooficialitat, oficialitat de la llengua catalana?

—Pensem que els catalans tenen, tenim, dret a la nostra llengua. Com els castellans la tenen a la seva. No es pot imposar res absolutament a ningú. Ni una llengua. És evident que a Catalunya existeixen dues llengües. Hi ha un gran percentatge d'immigrants. Per tant, no podem pas parlar únicament i exclusiva d'una llengua sinó de dues. I amb igualtat de drets. Pensem que s'ha de defensar el dret de l'ensenyament en català al nen català. Però tampoc no s'ha d'imposar una llengua als nens castellans.

—Però aleshores tot això que m'estàs dient tu no sé pas com es pot solucionar. Hi ha d'haver doncs, dues escoles: una en català i l'altra en castellà?

—És evident que aquest és un problema que està obert, que no està solucionat i que no el veig fàcilment solucionable. D'aquí ve l'opció, o d'aquí es planteja, de la cooficialitat.

EL CONSELL I L'ASSEMBLEA

—Quines esteneu que haurien de ser les funcions del Consell i quines les de l'Assemblea?

—El Consell és el marc idoni per a ser-hi representades totes les forces polítiques i on existeix la possibilitat que hi siguin integrades més forces de la dreta que ho serien més difícilment a l'Assemblea. Nosaltres hem recolzat, i ho continuem fent, el Consell i pensem que malgrat els darrers esdeveniments no pot deixar de funcionar. A l'Assemblea hi ha una més forta participació d'altres forces democràtiques que tenen també quelcom a dir i a fer en el

desenvolupament de Catalunya i que poden ser al Consell. L'assemblea compleix una tasca de mobilització de masses (més difícil d'aconseguir per part del Consell). Jo diria, també, que l'assemblea té més capacitat rupturadora. Un lligam més directe en els organismes de masses (CC.OO., Associacions de Veïns, etc.) que seran les que, juntament amb totes les forces polítiques, imposaran la ruptura. Ja he dit abans que el Consell cal que continuï existint. Però també és necessari que incorporin d'altres forces. La nacionalitat d'un Partit no és que els seus dirigents parlin en català sinó que se sentin identificats amb Catalunya i amb les seves lluites reivindicatives i amb les llibertats democràtiques. El PTE, per exemple, és un Partit que lluita per les llibertats de Catalunya i per tant lluita de ser al Consell.

REFERÈNDUM I ELECCIONS: ABANS, LA RUPTURA

—Referèndum?

—Pantomima muntada pels reformistes. Nosaltres esperem que l'oposició no hi participi. En aquest sentit propugnem l'abstenció. No té cap sentit un referèndum si encara no hi ha autèntiques llibertats democràtiques.

—Eleccions?

—És una mica el mateix. Hi ha d'haver abans que tot la ruptura democràtica i la constitució d'un Govern provisional on hi siguin representades totes les forces polítiques sense excepcions. Solament així, dins d'un marc democràtic, es podran dur a terme unes eleccions. Obrar contràriament seria fer el joc als reformistes.

—Però, tot això, no ho dieu una mica davant el temor de què si l'oposició, o part d'ella, entra en el joc, es quedar-vos una vegada més fora del joc?

—No ens fa por quedar-nos despenjats. El que sí ens en fa és que l'arribada de les llibertats, de les autèntiques llibertats democràtiques, trigui massa. Si llitem per la unitat de l'oposició és per lluitar contra el reformisme, al qual considerem l'enemic número 1. L'oposició s'ha de mostrar —i es mostra— unànime en la Llei d'Associacions i en les eleccions perquè creiem que aquesta és l'única manera de inviabilitat del reformisme que és qui retarda el procés democràtic. Per tant creiem indispensable una hegemonia de tota l'oposició enfront de tots aquests intents reformistes.

Text: Montserrat Minoves
Fotos: David Llorens